

thinget forsvandt de to Assessorer ved Overretten i Rjøbenhavn, medens den ene Assessor i Viborg blev tilbage, saaledes at han skulde ansættes fast. I Landstthinget forsvandt ogsaa den ene Assessor i Viborg, saa at alle tre Assessorer efter den Skikkelse, hvori Loven nu er vendt tilbage til Folkethinget, alle skulle være konstituerede, og Loven har saaledes sin oprindelige Form. Jeg maa for mit Bedkommende meget beklage, at dette er skeet. Det er i mine Tanker en Feil, naar man i det andet Thing har sat den uhykkelige Strid mellem Finantslov og Love over Hensynet til Grundloven; jeg troer ligeledes, at det er uheldigt, at man ikke i dette Thing har villet tillægge Hensynet til Grundloven den fulde Vægt. Naar det i § 2 hedder, at den dømmende Magt er hos Domstolene, naar Dommerne i Henshold til Grundlovens § 78 ere uaffættelige, og efterat det derved er anerkjendt, hvilken overordentlig stor Betydning det har, at den dømmende Magt er udrustet med fuld Myndighed og er selvstændig, har det ofte været mig ubegribeligt, hvorledes man her i Thinget ikke ret har villet anerkjende, hvor stort et Gode der derved er givet. Den eneste Maade, hvorpaa jeg kan forklare mig det, er den, at man i Dommerne omkring i Landet seer bureaukratiske Embedsmænd; vi have ofte fra enkelte Medlemmers Side hørt udtale, at det er Bureaukratiets Sag, vi fremme, naar vi ville hævde Domstolenes fulde Myndighed og Selvstændighed; jeg haaber, at den Tid vil komme — den vil nok komme, naar vi have indført Offentlighed og Mundtlighed i vor Retspleie, og et folkeligt Element er trængt ind i Retshaandhævelsen — da Anstuelserne væsentlig ville forandre sig hos Befolkningen og navnlig hos Folkets Repræsentanter; og at man vil sande, at den største Garanti for Friheden netop ligger i selvstændige Domstole; men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at i den Mellemtid, hvori vi befinde os, maa man, man være nu ikke tilfreds med enkelte eller selv med mange Dommere, agte Domstolenes Myndighed i den fulde Udstrækning, som Grundloven har givet dem; man kan ved Siden deraf ar-

bejde paa, at Domstolene indrettes paa en mere hensigtsvarende Maade. Jeg har ikke troet det rigtigt at forsøge paa, fordi den ene Dommer i Viborg ogsaa skal være konstitueret, at lade Finantsloven vende tilbage til Landstthinget, men jeg har dog villet tage dette Forbehold, for derved at udtrykke, at det ikke er almindelig anerkjendt af Rigsdagen, at Overrettsdommere passende kunne være konstituerede.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Saavidt jeg forstod min ærede Collegas Opfattelse af Voteringen i Landstthinget, saa ligger der ikke deri nogen Hindring for ham til at ansætte faste Assessorer; saaledes forstod jeg idetmindste hans Udtalelse i Landstthinget. — Jeg kan ikke Andet end tilføie et Par Ord om Avlingen. Den ærede Rigsdagsmand (Fischer), der sidder ved Siden af mig, sagde, at mine sidste Ytringer let kunde foranledige en „Omgaalen“ — hvoraf? Hvorledes skal man kunne „omgaale“ Noget, som man selv bestemmer? Naar Ministeriet selv giver en Instrux, hvorledes kan det da tænkes, at Ministeriet skulde „omgaale“ sin egen Instrux! Det er mig aldeles uforklarligt. Et mistænksomt Menneske kunde maaskee troe, at Regjeringen vilde „omgaale“, hvad f. Ex. Lovgivningsmagten har besluttet, men hvorledes man vil „omgaale“ sin egen Beslutning, er mig uforklarligt. Der er mangfoldige Tilfælde, hvor netop det, jeg søiede til, vil vise sig at være aldeles rigtigt. Jeg vil antage — de Tal, jeg nævner, beder jeg ikke at lægge Vægt paa, de kunne være for store eller omvendt — at en Avling paa 16 Tønder Land vil være aldeles tilstrækkelig, vil rigelig afgive, hvad der behøves til Præstens Hunsholdning, men nu viser det sig, at der ved en Præstegaard er 19 Tønder Land; disse 19 Tønder Land ere inddeelte, enhver Rod er indhegnet, og de have i en Række af Aar været drevne under Cet, men skulde man nu af disse 19 Tønder Land skjære de 3 Tønder bort, og saaledes gjøre en ny Inddeling og Indhegning af Rodden nødvendig? Det vilde intet fornøstigt Menneske gjøre.